

[Socialministeren.]

statistisk anser for en passende Reserve for Arbejdsløshedskasserne, og jeg har faaet det Svar, at der med Hensyn til Formuens Størrelse i den enkelte Arbejdsløshedskasse egentlig ikke har været fulgt klare Linier, men at der dog har været visse Maal, man har sat sig. Man har næret det Ønske, at Formuen i Gennemsnit skulde andrage 100 à 200 Kr. pr. Medlem, svarende til 1 à 2 Aars Forbrug; man har altsaa ment, at man normalt kunde klare sig med denne Reserve. Dette Ønske har man imidlertid aldrig kunnet realisere. Formuen i Arbejdsløshedskasserne androg den 31. Marts i Aar 27 Mill. Kr., men den 31. Marts 1931, altsaa før Krisen indtraadte, var Formuen 70 Kr. pr. Medlem, det vil sige praktisk talt det samme. Men uanset dette har det i Tiden efter 1931 været nødvendigt, for at Kasserne overhovedet kunde opfylde deres Forpligtelser, baade at forhøje Medlemmernes Kontingent meget betydeligt, i nogle Kasser til over det dobbelte, og at erholde Statslaan. I 1931—33 androg Kontingentet 61 Kr. pr. Medlem, i 1933—34 84 Kr. pr. Medlem, og nu vil jeg gerne spørge de ærede Medlemmer, som kan sætte sig ind i, hvad det vil sige at have et Par Tusind Kroner om Aaret at leve af, om de ikke mener, at det, at der alene til dette Formaal kontant skal betales gennemsnitlig 84 Kr. aarlig pr. Medlem, er en ganske overordentlig stor Belastning af saa smaa Indtægter. Det vil derfor ses, at en Formue af denne Størrelse efter de sagkyn-diges Opfattelse ikke er tilstrækkelig til at opfylde det Formaal, Kassernes Reservefond har, naar de daarlige Tider indtræder. Nu siger man ganske vist, at Kassernes Formue var betydelig større den 1. Oktober, end den var den 1. April. Ja, det var den, men det skyldes det ene Forhold, at der her er medregnet et Statstilskud, som kom til Udbetaling i November Maaned, og som androg, saa vidt jeg erindrer, 25½ Mill. Kr. Men dette Statstilskud skal jo netop benyttes til at dække den Merudgift, der erfaringsmæssigt altid kommer i en Vinter med stor Arbejdsløshed, og det har vi desværre nu. Altsaa, Arbejdsløshedskassernes Formue er efter saglige Betragtninger ikke nær tilstrækkelig til at dække den forsikringsmæssige Risiko.

I øvrigt glædede det mig, at den ærede Ordfører for Venstre ikke gentog Venstres Hovedargumenter fra Folketinget om Arbejdsløshedsundersøgelsen og om Arbejdsløshedens ekstraordinære Karakter. Derimod var det ærede Medlem jo inde

paa Spørgsmaalet om Dispensation fra 10 Maaneders Bestemmelsen. Jeg forstod, at det ærede Medlem havde den Opfattelse, at man i Almindelighed kunde klare sig med denne Dispensationsbestemmelse, og at naar Socialministeren blot vilde give Dispensation, hvad han jo i Regelen ogsaa var villig til, vilde det hele gaa. Hvis dette har været den ærede Ordførers Mening, er han ogsaa her i Strid med Arbejdsdirektørens Udtalelser. Det vil han kunne se af den længere Tale, jeg holdt i Folketinget, og som jeg ikke skal gentage her, Sp. 2187. Jeg nævner dér, at Arbejdsdirektøren netop anlægger den Hovedbetragtning, at

„22 Kasser med et samlet Medlemstalt af ca. 232 000 eller i alt ca. 60 pCt. af det samlede Medlemstalt til nærværende Tidspunkt skønnes at ville blive udsat for en forholdsvis betydelig Belastning af Driften ved at gøre Brug af en Dispensation fra omhandlede Bestemmelse“;

hvilket paa almindeligt Dansk vil sige, at de allerfleste af disse Kasser, der altsaa omfatter 232 000 Medlemmer, ikke vil kunne ansøge om Dispensation, fordi de i Forvejen — det gælder bl. a. det store Arbejdsmandsforbund — økonomisk er saa haardt spændt for og har saa høje Kontingenter, at de ikke kan faa Medlemmerne til at yde endnu større Kontingenter. Derfor er det, naar man vil hjælpe dem, nødvendigt at gaa en Vej som den, jeg har foreslaaet her, og give et Statstilskud, det være sig paa 3 Mill. Kr., eller hvad man nu skønner, for at sætte disse Kasser med de økonomisk daarligt stillede Medlemmer i Stand til at søge Dispensation.

Jeg er ikke uenig med den ærede Ordfører for Venstre, naar han siger, at Hovedvægten i dansk Politik maa lægges paa en øget Beskæftigelse og ikke paa Understøttelser. Det er vi alle enige om. Jeg beklager en Udtalelse som den, der er fremsat her, at Regeringen ikke skulde interessere sig for at øge Beskæftigelsen specielt i Landbruget. Nu sidder jeg i denne Regering paa sjette Aar, og jeg mindes næsten ikke, havde jeg nær sagt, et Ministermøde, hvor der ikke har været forhandlet om Landbruget, og hvor man ikke ligefrem har haft Besvær med at faa de Sager frem, der vedrører Socialministeriets Forhold, fordi man skulde drøfte Landbrugsforanstaltninger. Helt uden Interesse for Landbruget kan Ministeriet derfor næppe være. Men i øvrigt maa jeg sige, at med Hensyn til alle de Beskæftigelsesforanstaltninger, der har været fremsat Forslag